

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. κόπος. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ιὰ ἀφηρημένα.

Ἀνακούφιοις ἐκ τῶν κόπων.

***ἀλαφροκοπῶ**, ἀλαφροκοπεῖσμαι Κύπρ. ἀλαφροκοπεῖσμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός ἀλαφρός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-κοπῶ, περὶ ἣς ἴδ. Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 245 κέξ.

Ἀνακουφίοις ἐκ τῶν κόπων: *"Ἄν μοῦ ἐθέριζες, ἀλαβροκοπεῖσμον."* Ἀλαφροκοπήθηκα ποὺ τὲς πολλὲς δουλειές. *"Ἐν" ἀλαφροκοπημένος ποὺ τὸ ζευκάριν.*

ἀλαφροκουδουνισμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαφρουδονήσμενος Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ κουδουνισμένος μετοχ. τοῦ ρ. κουδοννίζω.

Κουφόνους, μωρός: *"Ἐν' ἡ καημέρ' λίγου ἀλαφρουκ'δουνησμέν."* *"Ο, τι φτάσ' λέει οὐ ἀλαφρουκ'δουνησμένους."* Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀλαφρόγνωμος.

ἀλαφροκούκ-κουφος ἐπίθ. Κύπρ. ἀλαβροκούκκουφος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. κουκ-κούφα.

1) Ὁ ἔχων ἵσχην καὶ ἀδύνατον κεφαλήν: *'Ἐν δέχεται δροῦς μου νὰ τοῦ ντεῖσης' σ' τὴν τδεφαλήν, γιατὶ ἐν' ἀλαφροκούκ-κουφος || Ἄσμ.*

Τῦαι χάμνα με ποὺ τὰ μαλλιὰ τῦαι πμάσ' με ποὺ τὰ δέρκα, γιατὶ εἰμ' ἀλαφροκούκ-κουφη, πογῶ τὴν τδεφαλήν μου (χάμνα = ἄφησε). Συνών. φτενοκέφαλος. 2) Ὁ ἔχων λέπραν εἰς τὴν κεφαλήν. Συνών. κασσιδεάρις.

3) Μεταφ. ὁ μὴ ἀνεχόμενος τὰ παράδοξα.

***ἀλαφρολάλατσο** τό, ἔλαφρολάλατσον Πόντ. (Χαλδ.) λαφρολάλατσον Πόντ. (Ολν. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. λαλάτσι.

Λίθος ἔλαφρός, κίσηρις. Συνών. ἀλαφρόπετρα.

ἀλαφρομυαλὶδ ἡ, ἔλαφρομυαλὶδα Λεξ. Περίδ. ἀλαφρομυαλὶδα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρόμυαλος.

Κουφόνοια, μωρία. Συνών. ἀλαφρόδα, ἀλαφροσύνη, ἀλαφρόμαρα, κουταμάρα.

ἀλαφρόμυαλος ἐπίθ. ἔλαφρόμυαλος Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. Ἡπίτ. ἀλαφρόμυαλος σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. μυαλό.

Ἀνόητος, μωρός: *"Ανθρωπος ἀλαφρόμυαλος. Γυναῖκα ἀλαφρόμυαλη σύνηθ. Μοῦ τὰ λές καθὼς τὰ λένε οἱ κακοὶ καὶ οἱ στραβοὶ καὶ οἱ ἀλαφρόμυαλοι ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 61.* Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀλαφρόγνωμος.

ἀλαφρομυαλούσης ἐπίθ. Κυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρόμυαλος. Ὁ μεταπλασμὸς κατὰ τὸ ἀλαφρονούσης.

Ἀλαφρόμυαλος, ὁ ἴδ.

ἀλαφρονοῦσα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. νοῦς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-οῦσα, περὶ ἣς ἴδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 193.

Ἀνόητος, μωρά.

ἀλαφρονούσης ἐπίθ. Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. κ. ἀ. Ούδ. ἀλαφρονούσικο Κρήτ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ θηλ. ἐπίθ. ἀλαφρονοῦσα. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἴδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 197.

Εύηθης, μωρός. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀλαφρόγνωμος.

ἀλαφροντύνω ἐνιαχ. ἀλαφροντύνον Μακεδ. κ. ἀ. Μετοχ. ἀλαφροντυμένος πολλαχ. ἀλαφροντυμένος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ ρ. ντύνω. Παρὰ Σομ. ἀλαφροντύνω.

Ἐνδύω τινὰ δι' ἔλαφρῶν ἐνδυμάτων: *Ἐίμαι ἀλαφροντυμένος πολλαχ.*

ἀλαφροξυλεὰ ἡ, Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο. ξύλο. Ὁ μεταπλασμὸς κατὰ τὰ εἰς -εὰ ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν ἀκτὴ ἡ μέλαινα (*sambucus nigra*) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (*caprifoliaceae*) μὲ ξύλον ἔλαφρὸν καὶ ἀπαλὴν ἐντεριώνην. Συνών. ἀφροξυλεά, κουφοξυλεά, σαμπούκος. [**]

ἀλαφροπαίρνω Ἀθην. Πελοπν. (Άνδριτσ. Γορτυν.) κ. ἀ. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 103.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ ρ. παίρνω.

1) Σηκώνω τι ἔλαφρῶς μόλις ἐγγίζων ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

"Ο φτερωτὸς ώραῖος ὑπνος κι δ ἄλλος ἀπλώνοντας τὰ χέρια | σὲ ἀλαφροπήραν

2) ἔλαφρῶς καὶ μόλις ἀκούω τι ἐκ τυχαίας συμπτώσεως Ἀθην.: *Τὸ ἀλαφροπήρε τ' ἀφτί μου.* β) Δὲν ἀκούω καλῶς, παρακούω Πελοπν. (Γορτυν.): *Τὸ ἀλαφροπήρα.*

3) Δὲν λαμβάνω ζήτημά τι ὑπὸ σπουδαίων ἔποψιν, κρίνω τι ἀποσέκτως καὶ ἐπιπολαίως Πελοπν. (Άνδριτσ. Γορτυν.) κ. ἀ.: *'Εμένα μοῦ τὸ εἴπαν αὐτό, ἀλλὰ τὸ ἀλαφροπήρα Γορτυν. κ. ἀ. Μήν τ' ἀλαφροπαίρνης, γιατὶ εἴναι σπουδαῖο Ανδριτσ. κ. ἀ.*

ἀλαφροπαλάντζα ἡ, ἀμάρτ. ἔλαφροπαλάντζα Πελοπν. (Γορτυν.) ἀλαφροπαλάντζα Πελοπν. (Άρκαδ. Δημητσάν.) ἀλεφροπαλάντζα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. παλάντζα.

Πλάστιξ ἡ στατὴρ ζυγίζων ἔλλιπτῶς καὶ μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου, τοῦ ἔλαφρονου ἐνθ' ἄν.: *Δὲν κρατεῖ μιὰ σειρὰ σ' τὴν κουβέντα του, εἴναι ἀλαφροπαλάντζα Δημητσάν.* *'Ἐν κατῆζει κ' ἔσυτος ἡ ἀλεφροπαλάντζα!* (δὲν κάθηται καὶ αὐτὸς ὁ μωρός!) Σύμ. Οὕ, ἡ ἔλαφροπαλάντζα! (περιφρονητικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου) Γορτυν. Συνών. ἀλαφροπαλάντζα. Πβ. ἀλαφροπαλάντζα! ἀλαφροπαλάντζα! (περιφρονητικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου) Γορτυν. Συνών. ἀλαφροπαλάντζα. μ. ἀλαφροπαλάντζας.

ἀλαφροπαλάντζας ἐπίθ. ἀμάρτ. ἔλαφροπαλάντζα Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ἀ. ἀλαφροπαλάντζας Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλαφροπαλάντζα.

Ο ἔχων ἔλλιπτες τὰς φρένας, ἀνόητος, μωρός, δικαὶος φρ. συνών. ζυγίζων ἀπὸ τοὺς ἀλαφροπαλάντζας (πβ. ἀλαφρός). Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀλαφρόγνωμος. Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλαφροπαλάντζας παρωνύμ. Στερελλ. (Ζύλιστ.)

ἀλαφροπάτης ἐπίθ. Ζάκ. κ. ἀ. ἀλαφροπατής Στερελλ. (Αίτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλαφροπατῶ.

1) Ὁ βαδῖζων ἐλαφρῶς, ἄνευ κρότου Ζάκ. κ. ἀ. Πβ.
ἀλαφρῷ ἀ. 2) Ὁ ταχέως βαδῖζων Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Συνάχα αὐτὸς οὐ ἀλαφρουπάτ' μπονρεῖ νὰ τὸν πάρ' μου-
νημαρίς ἀπονδῶ ὡς τὸν Μ'σουλόργ' (ἡμπορεῖ νὰ πάγῃ ἐν
ἄνη μέρᾳ εἰς τὸ Μεσολόγγιον). Συνών. ἀλαφρῷ πό-
νης.

ἀλαφροπατῶ, ἐλαφροπατῶ Κῶς Πάρ. κ. ἀ. ἀλα-
φροπατῶ Σίφν. κ. ἀ. —ΔΣολωμ. 339 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ.
νη² 33.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλαφρῷ καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

1) Πατῶ ἐλαφρῶς, κάμινω ἐλαφρὰ πατήματα, βαδῖζω
ένευ κρότου Πάρ. Σίφν. κ. ἀ. —ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. ΚΠα-
λαμ. ἔνθ' ἀν. : Ἐλαφροπατεῖ σὰν γάττος Πάρ. || Ποιήμ.

Ἡ Μοῦσ' ἀλαφροπάτησε κ' ἐστήθηκ' δύπροστά μου
καὶ μόδειξε τὴ μύτι τον γιὰ τὴ σκορδομυτιά μου
(ἐπίγραμμα σκωπτικὸν εἰς ψεύστην) ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.

Καὶ τὰ παιδὶα ἀλαφροπατοῦν σὰν γὰ μὴ θέλουν
νὰ ταράξουν τὸν ὑπρὸν ἐνὸς νεκροῦ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 2) Εἴμαι κοῦφος, φαίνομαι μωρός,
άνοηταίνω Κῶς Πάρ. κ. ἀ.: Αὐτὸς μοῦ φαίνεται πῶς ἀλα-
φροπατεῖ λιγάκι Πάρ. || Ἀσμ.

Τῆς μάννας ἡ παραγγελὰ πατοῦσε 'ς τὲς δκάδες,
μὰ διγός της ἐλαφροπατεῖ καὶ κυνηγᾶ κυράδες

Κῶς. Συνών. Ιδ. ἐν λ. ἀλαφροφέρνω 2.

ἀλαφροπερπάτητος ἐπίθ. ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀκρο-
πότ. 47.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλαφρῷ περπατῶ, δι' δ πβ. ἀλαφρ-

Ο περιπατῶν ἐλαφρῶς: Συνάζονται κ' οἱ ὑπαξιωμα-
τικοί, ὅλοι ἀλαφροπερπάτητοι καὶ τσελεπῆδες.

ἀλαφρόπετρα ἡ, ἐλαφρόπετρα Πόντ. (Χαλδ.) —Λεξ.
Λάουνδ. Βυζ. Ἡπίτ. ἀλαφρόπετρα σύνηθ. ἀλαφρόπιτρα
Θράκ. (Σουφλ. κ. ἀ.) Λυκ. (Λιβύσσο.) Σάμ. κ. ἀ. ἀλεφρό-
πετρα Σύμ. ἡλαφρόπετρα πολλαχ. ἡλαφρόπιτρα Θράκ.
(ΑΙν.) Ἰμβρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρῷ καὶ τοῦ ούσ. πέτρα.

Ο μαλακὸς καὶ εὐθρυπτος λίθος, κίσηρις καὶ μεταφ.
ἐπὶ τοῦ ἐλαφρόνου, τοῦ ἀνοήτου ἥ καὶ τοῦ κατοίκου τῆς
Θήρας, διότι ἡ νῆσος βρίθει κισήρεως ἔνθ' ἀν.: "Ἄμον
ἐλαφρόπετραν ἔρται ἀπάν' 'ς σὸν νερὸν (ώς ἐλ. ἐπιπλέει.
Ἐπὶ πταίστου ὑποκρινομένου τὸν ἀθῶν) Χαλδ. || Φρ.
Ο δεῖνα εἶναι ἀλαφρόπετρα! (εἶναι μωρὸς ἥ Θηραῖος
σύνηθ. || Ποίημ.

Τρέχονταν καὶ ψάχνονταν γ' ἀλαφρόπετρες τ' ἀγώρα
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ² 38. Συνών. *ἀλαφρολάλατσο.

ἀλαφροπηδῶ ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 95.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλαφρῷ καὶ τοῦ ρ. πηδῶ.

Πηδῶ ἐλαφρῶς: Τὰ κουνέλια ἀλαφροπηδοῦσαν κ' ἐτρύ-
πωνταν.

ἀλαφροπιάνω ἀμάρτ. ἀλαφροπικάν-νω Κύπρ.
ἀλαβροπικάν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλαφρῷ καὶ τοῦ ρ. πιάνω.

Πιάνω, λαμβάνω τινὰ ἐλαφρῶς μόλις ἐγγίζων αὐτόν:
Ἀσμ.

'Ἀλαφροπικάσ' με, Διγενή, πονῶ τὰ κόκκαλά μου.

—'Ἀλαφροπικάν-νω, Χάροντα, γελᾶς μου τδαι μοῦ φεύκεις
(ἐκ τῆς πάλης Διγενῆ καὶ Χάρου).

Τδὲ ἀλαβροπικάσ' με, Διενή, γιὰ νὰ σ' ἀλαβροπικάσω.

Τδὲ ἀλαβροπικάν-ν' δ Διενής τδαι σφιχτοπικάν-ν' δ Χάρως.

'Αντίθ. σφιχτοπικάνω.

ἀλαφρόπιασμα τό, ἀμάρτ. ἀλαφρόπιασμαν Κύπρ.
ἀλαβρόπιασμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλαφρῷ πιάνω.

Τὸ νὰ πιάνῃ τίς τινα ἐλαφρῶς.

ἀλαφρόπιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαφρόπιστους Μα-
κεδ. ἡλαφρόπιστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρῷ δος καὶ τοῦ ούσ. πίστι. Τὸ
ἀλαφρόπιστος καὶ παρὰ Σομ., παρ' φ καὶ ἐλαφρῷ
πιστος.

Ο εὐκόλως πιστεύων, εύπιστος.

ἀλαφροπόδαρος ἐπίθ. Κρήτ. —Λεξ. Γαζ. (λ. ἀλτι-
κός) ἡλαφροπόδαρος Κρήτ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρῷ δος καὶ τοῦ ούσ. ποδάρι. Τὸ
ἀλαφρῷ ποδαρος καὶ παρὰ Σομ.

Ο ταχέως βαδῖζων, ταχύπους. Συνών. ἀλαφρῷ
πάτης 2.

ἀλαφρόδος ἐπίθ. ἐλαφρός Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.
κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἐλαφρὸς Λεξ. Περιδ.
ἐλαφρόεος Εῦβ. (Κύμ.) ἡλαφρός Μακεδ. ἡλαφρὸς Θράκ.
(Μάδυτ.) ἀλαφρός σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οφ. Τραπ.) ἀλεφρός
Σύμ. ἀλαφρὸς Ἀνδρ. Θράκ. (Άδριανούπ. Καραγ. κ. ἀ.)
Κρήτ. (καὶ ἀλαφρός) Πελοπν. (Οἰν.) Σάμ. κ. ἀ. ἀλαφρεῖος
Κεφαλλ. (καὶ ἀλαφρός) Κύθην. Κύπρ. Σάμ. (καὶ ἀλαφρός)
ἀλαβρός Κύπρ. ἀλαβρεῖος Κύπρ. (καὶ ἀλαφρός) ἀλαφρῷ
Ἀποντ. ἀφρὲ Τσακων. ἡλαφρὸς Θράκ. (ΑΙν. Μάδυτ.
κ. ἀ.) Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν. κ. ἀ.) Πόντ. (Οἰν. Τραπ. Χαλδ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἡλαφρὸς Ἀποντ. (Καλημ.) Καππ.
(Ανακ.) ἀεφρὸς Καππ. (Άραβαν.) ἡλαφρὸς Εῦβ. (Αύ-
λωνάρ. Κονίστρ.) Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Λέσβ.
Μακεδ. (Μελέν.) κ. ἀ. —ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 125,119 ἡλ-
φρεῖος Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἀ. Θηλ. ἀλαφρεῖα Σαμοθρ.
(Χώρ.) ἀλαφρεῖα Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἐλαφρός. Τὸ α ἐκ τοῦ ούδ. πληθ.
τὰ ἐλαφρά - τὰ ἡλαφρά, ὅθεν ἀφ' ἐνὸς μὲν κατ' ἀναλογ.
ἡλαφρός, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐκ κακοῦ χωρισμοῦ τ' ἀλαφρῷ
καὶ περαιτέρῳ κατ' ἀναλογ. καὶ ἀλαφρός. Η λ. καὶ
παρὰ Μεουρσ. Ο τύπ. ἐλαφρὸς-ἡλαφρὸς κατὰ τὸ ἀντίθ.
βαρύς, δ δὲ ἀλαφρεῖος ἐκ τοῦ θηλ. ἀλαφρεῖα. Διὰ τὸν
τύπ. ἀλαφρέος ιδ. ΒΦάβη Γλωσσ. Επισκ. 41. Τὸ ἡλ-
φρός καὶ λαφρὸς καὶ παρὰ Σομ.

1) Ο μὴ ἔχων πολὺ βάρος, ἐλαφρός, κοῦφος κοιν. καὶ
Ἀποντ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καππ. (Άνακ. Άραβαν. κ. ἀ.) Πόντ.
(Οἰν. Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ξύλο ἀλαφρό. Πέτρα ἡλ-
φρεῖα κοιν. Σὰν τὸν ἀφρὸς ἀλαφρός Ἀδριανούπ. Ἀλεφρόν
γονμάρι Σύμ. Ἐγὼ δοσ' σ' ἐσὲν κι ἀλλο ἡλαφρὸς είμαι (ἐγὼ
είμαι ἀπὸ σὲ ἐλαφρότερος) Τραπ. Χαλδ. Τὸ ξύλον δοσ' σὴν
πέτραν ἡλαφρὸν ἔν' (τὸ ξύλον εἶναι ἐλαφρότερον ἀπὸ τὴν
πέτραν) Τραπ. Ἐλαφρὸν χέρι (τὸ μὴ καταφέρον πλῆγμα
δύσυνηρόν. Αντίθ. βαρὺ χέρι) Κορινθ. || Φρ. Εἶναι ἀλα-
φρός 'ς τὸ νοῦ - 'ς τὰ μυαλὰ ἥ εἶναι ἀλαφρός ἀπὸ μυαλὰ (ἐπὶ

